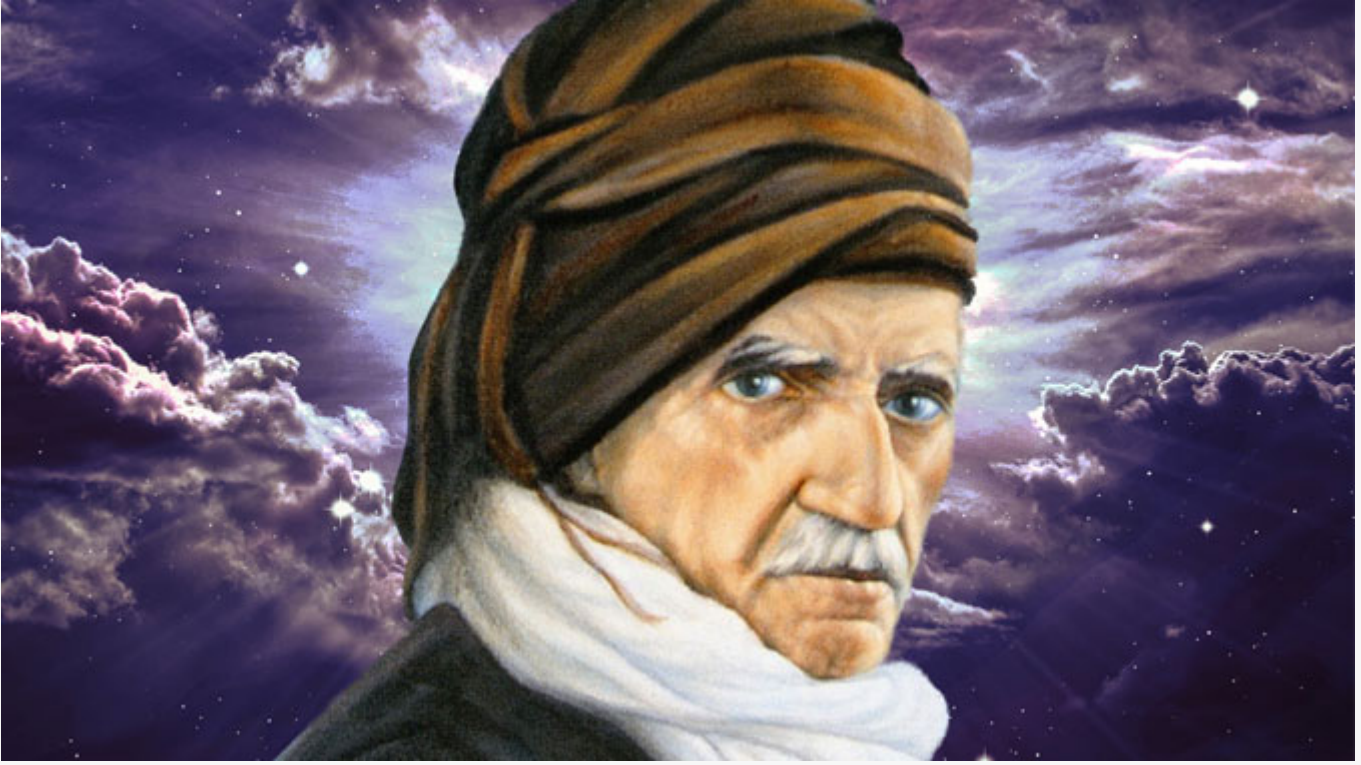

Bediüzzaman'a yapılan iftira ve itirazlara cevap verilmeli mi?

Geçen haftaki yazımızdan sonra görüştüğümüz kişiler ve haberdâr edildiğimiz linklerden de edindiğimiz bilgilere göre internet âleminde Üstad Hazretlerine epey dil uzatılmış durumda.

Bazıları sadece bulandırmak ve çamur at izi kalsın kabilinden yazılar sınıfından. Bazıları ise ciddî mânâda incelenip delillerle tekzip edilmeyi bekliyor. Esasında cevap vermeye değmeyecek seviyede olan yazılar hakkında, hak ve hakikati taharri edenler adına bir şeyler yazmak gerekir düşüncesindeyiz. Ancak kitap hacminde¹ olanlara ise muhakkak zaman ayrılmalı ve ciddî araştırma ve çalışmalarla iddialar çürütülmelidir. Şunu da ifade edelim, bu tür iftiralara ciddî mânâda reddiyeler yazılmış durumda da değil.

Üstada yapılan iftiraların bir kısmı tamamen cehaletten ve cevap vermeye bile değmeyen cinsten yazılar ve yorumlar. Bu tür iftiracılara "Cevabü'l-ahmakü's-sükût" kaidesine, böylelere karşı cevap sükûttur.² Fakat bazı ahmakların arkasında bedbaht âküller bulunduğundan³, onları nazara alıp cevap vermek gerekiyor. Fakat buna da dikkat etmek gerekir. "Canavar bir hayvana karşı kendini zayıf göstermek, onu hücumu teşci ettiği gibi, canavar vicdani taşıyanlara karşı dahi dalkavukluk etmekle zaaf göstermek, onları tecavüze sevk eder. Öyle ise dostlar müteyakkız davranmalı; tâ dostların lâkaytlıklarından ve gafletlerinden, zındıka taraftarları istifade etmesinler."⁴

Risale-i Nur'da Üstad Hazretlerinin kendini bildirmeyen bir zata ve gazetelerde serrişte edilen muterizlere verdiği cevaplar malûmdur. Kendisini bildirmeyen o zat ile ilgili "Bir zat, uzunca bir mektup yeni hurufla bana yazmış, kendisinin kim olduğunu bildirmemiş. Üç noktada şüphe edip bir nevi itiraz gibi yanlış mana verdiği için güya bizi ikaz ediyor. Bu meçhul zatın mektubunda üç esasın hakikatini gösterip yanlışını tashih etmek istedim"⁵ diyen Bediüzzaman Hazretleri bu meçhul zatın şüphelerini izale edip, itirazlarına cevap vermiştir. Hatta On Dördüncü Şuâ'daki Hata-Cevap cetveli de müdde-i umûminin isnad ettiği suçlamalara verilen cevaplardır.

Üstad Hazretleri bu bahis için de şu izahı yapmıştır: "Mahkemede aleyhimizdeki iddianamede, 'Yüz yanlışını ispat etmezsem, yüz sene cezaya razıyım' diye iddia ettiğime bir hüccet olarak, iddianamenin kırk sahifesinde, şahsıma ait on beş sahifede seksen bir yanlışını gösteren bu cetveli takdim ediyorum."⁶

Geçen hafta Bediüzzaman Hazretlerine atılan "İngiliz ajanı" iftirasına bir nebze cevap vermeye çalıştık. Burada ise bizzat Üstad Hazretlerinin İngilizler ile ilgili yapmış olduğu tesbitlerin bir kısmını paylaşmak istiyoruz. Böylece "Saîd Nursî İngiliz

ajanıdır” gibi çirkin iftiralara Bediüzzaman’dan Bediüzzamanca bir cevap olmuş olsun!

Bediüzzaman Hazretleri “İngiliz hükûmeti, gerçi zahiren müstebit değilse de, milleti mütehakkimedir, âdâtı dahi mütegalibedir”⁷ tesbitini aktarır. Kendisine İ. G. Z. siyaseti ile ilgili sualler yöneltilir.

“Sual: Neden bu kadar İ.G.Z. siyaseti galip çıkar?

Cevap: Siyasetinin hassa-i mümeyyizesi, fitnekârlık, ihtilâftan istifade, menfaat yolunda her alçaklığı irtikâp etmek, yalancılık, tahripkârlık, hariçte menfiliktir.”⁸ Bu mümeyyiz sıfatlar bizlere hiç de yabancı gelmiyor. Âlem-i İslâm beyninde tatbik edilen fitnelerin mümeyyiz sıfatları olarak görünüyor.

İstanbul’un işgali zamanında Üstad Hazretlerinin o hengâmede yaşadığı önemli hadiselerden birisi de Anglikan Kilisesi’nin Başpapazı tarafından Meşihat-ı İslâmiye’den dinî altı sorulmasıdır. Buna cevaben Üstâd Hazretleri şöyle der: “Bir adam seni çamura düşürmüş, öldürüyor. Ayağını senin boğazına basmış olduğu hâlde istifham-ı istihfafiyle soruyor ki: ‘Mezhebin nasıldır?’ Buna cevab-ı müskit, küsmekle sükût edip yüzüne tükürmektir. Tükürün İngiliz-i lâinin o hayâsız yüzüne!”⁹

“Mâdem hakikat budur. Hem mâdem bir zâlim ve vicdansız bir adam, birisini yere atıp ayağıyla onun başını kat’î ezecek bir sûrette davransa, o yerdeki adam eğer o vahşî zâlimin ayağını öpse, o zillet vâsıtasıyla kalbi başından evvel ezilir, rûhu cesedinden evvel ölür. Hem başı gider, hem izzet ve haysiyeti mahvolur. Hem o canavar, vicdansız zalime karşı zaaf göstermekle, kendisini ezdirmeye teşcî eder. Eğer ayağı altındaki mazlûm adam, o zalimin yüzüne tükürse, kalbini ve ruhunu kurtarır, cesedi bir şehid-i mazlûm olur. Evet, tükürün zalimlerin hayâsız yüzlerine!

“Bir zaman İngiliz devleti, İstanbul Boğazının topraklarını tahrip ve İstanbul’u istilâ ettiği hengâmda, o devletin en büyük daire-i diniyesi olan Anglikan Kilisesi’nin Başpapazı tarafından Meşihat-ı İslâmiye’den dinî altı soruldu. Ben de o zaman Dârü’l-Hikmeti’l-İslâmiyenin âzâsıydım. Bana dediler: ‘Bir cevap ver. Onlar, altı suallerine altı yüz kelimeyle cevap istiyorlar.’

“Ben dedim: ‘Altı yüz kelimeyle değil, altı kelimeyle de değil, hattâ bir kelimeyle dahi değil, belki bir tükürükle cevap veriyorum. Çünkü, o devlet, işte görüyorsunuz, ayağını boğazımıza bastığı dakikada, onun papazı, mağrurâne üstümüzde sorularına karşı, yüzüne tükürmek lâzım geliyor. Tükürün o ehl-i zulmün o merhametsiz yüzüne!’ demiştim.

Şimdi diyorum: “Ey kardeşlerim! İngiliz gibi cebbar bir hükûmetin istilâ ettiği bir zamanda, bu tarzda matbaa lisansıyla onlara mukabele etmek, tehlike yüzde yüz iken hıfz-ı Kur’ânî bana kâfi geldiği halde, size de yüzde bir ihtimalle ehemmiyetsiz zalimlerin elinden gelen zararlara karşı, elbette yüz derece daha kâfidir.”¹⁰

Sanırım Bediüzzaman’ın dilinden “Saîd Nursî İngiliz ajanıdır” iftirasını atanlara verilecek en mükemmel cevap bunlar olmalıdır. Üstad Hazretleri İstanbul’un işgâli hengâmında “Tükürün o ehl-i zulmün o merhametsiz yüzüne!” dediği gibi, bizler de aynen öyle diyoruz, iftiracı zalimlerin yüzüne tükürmek lâzım geliyor.

Dipnotlar:

- 1- <http://gezite.org/said-nursi-arastirmacisi-emrah-cilasunla-roportaj/>
- 2- Mektubat, 2013, s. 724.
- 3- Mektubat, 2013, s. 724.
- 4- Mektubat, 2013, s. 604.
- 5- Emirdağ Lâhikası-II, 2013, s. 727.
- 6- Şuâlar, 2013, s. 646.
- 7- Eski Said Dönemi Eserleri (Münâzarât), 2013, s. 240, 41.
- 8- Eski Said Dönemi Eserleri (Tulûat), 2013, s. 575.
- 9- Eski Said Dönemi Eserleri (Rumuz), 2013, s. 515.
- 10- Mektubat, 2013, s. 708.